

[Lisbet Hindsgaul.]

forbindelse hermed høre lidt om, hvorledes den højtærede socialminister vil placere de 10 mill. kr.

Jeg mener, at det i sandhed må vække stor bekymring, at der i det hele taget skal bruges så stort et beløb. Jeg deler ganske den ærede ordfører for venstres bekymring over anvendelsen af et så stort beløb til noget, der rækker udover det egentlige sociale formål, vi engang stilede imod; men da situationen nu engang er kommet til at ligge sådan, må vi se tingene lige i øjnene, og jeg for mit vedkommende tror, at de 10 mill. kr. vanskeligt vil kunne dække det behov, som hovedstads-, provins- og landkommuner skal have dækket. Men måske vi, som det allerede er foreslået af socialdemokratiets ærede ordfører, kan se på det i et udvalg.

En helt anden ting er, om vi ikke med denne form for skolebespisning er på vej til at tage et for stort ansvar fra hjemmene. Efter min mening er det snart vanskeligt at få øje på, hvor langt forældrenes ansvar i det hele taget rækker med hensyn til deres børns opdragelse og udvikling. Denne overvældende tilgang til skolebespisningen, der skyldes fritagelse for aflevering af margarinemærker, virker — sådan ser jeg på det — som et udtryk for, at man bare søger at udnytte alle de chancer, der byder sig til, for såvidt muligt at blive fri for at opfylde de krav, som vi alle i denne vanskelige tid hver især må gøre vort bedste for at opfylde. Denne opfattelse er ikke alene udtryk for, hvad jeg selv mener, og hvad jeg træffer i min egen kreds, men jeg har på mine rejser i den sidste tid over hele landet fundet udtryk for den samme mening indenfor den højtærede socialministers eget partis rammer. Jeg tror derfor, det er tilrådeligt, at vi ikke går videre foreløbigt, men at vi tværtimod bør understrege, at skolebørn ligesom andre mennesker skal aflevere deres rationeringsmærker, så længe vi har en rationering og så længe vi synes, at en sådan rationering er nødvendig.

Jeg finder det er rigtigt, at alle børn skal stilles lige med hensyn til en sådan social ordning, som skolebespisningen er, men fejlen og fristelsen ligger i, at den højtærede handelsminister har ment det betimeligt at fritage hjemmene for afleveringspligt med hensyn til margarinemærker. Dette synes jeg for mit vedkommende er at gå for vidt. Jeg håber naturligvis, at rationeringsperioden efterhånden ebber ud, og det skal til den tid blive interessant at notere sig, hvor

stor tilgang der vil blive til skolebespisningen fra alle kredse i by og på land.

Det er derfor med behersket glæde, jeg på mit partis vegne anbefaler det foreliggende lovforslag, men jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen må få de forskellige spørgsmål belyst og klaret, så at jeg på mit partis vegne kan anbefale lovforslaget til hurtig behandling i det høje ting.

Anna Westergaard: Da mit parti sidste år som flere gange før gik stærkt ind for, at den offentlige skolebespisning uden transgbetingelser skulle omfatte alle børn, var der ikke til denne aktion knyttet nogen antagelse om, at andre rammer om skolebespisningen skulle ændres gennemgribende; og det maksimumsbeløb på 1 mill. kr. årlig, som sidste år bevilgedes som statstilskud, ville under de dagældende almindelige regler formentlig have været tilstrækkeligt. Når det nu må påregnes, at skolebespisningen vil koste ikke 1, men 4 mill. kr. i statstilskud om året, skyldes dette sikkert i ganske overvældende grad, at der fra 1. oktober forrige år er meddelt fritagelse for aflevering af margarinemærker til skolebespisningen, en foranstaltning, som ikke ved sagens sidste behandling blev berørt, og som ligger udenfor de dengang givne forudsætninger. Medens det forekommer mig ganske ligetil og helt rigtigt, at adgangen til skolebespisning skal være lige for alle børn uden hensyn til de økonomiske forhold i hjemmene, bliver det straks en helt anden sag, når vi går over til at præmiere hjemmene med ekstra rationeringsmærker, når de lader deres børn deltage i skolebespisningen. Man stiller derved de hjem, hvis børn går i skoler uden skolebespisning, ringere end andre hjem, og man begunstiger gennem skolebespisningen ernæringsmæssigt hjem, der har børn.

Dette synes vi er ganske irrationelt. Det er et brud på rationeringsordningens grundprincip, som dog her i landet er, at de forhåndenværende beholdninger skal fordeles ligeligt uden klassehensyn af den ene eller den anden art. Netop i et spørgsmål som det, der her foreligger, er det efter min mening absolut nødvendigt at have helt klare linier, som alle ved, at de må bøje sig for. Naturligvis under mit parti gerne alle medborgere de bedst mulige ernæringsforhold, men det skal netop være *alle*, ellers undergraver man den nødvendige tillid til det i forvejen sårbare system, som rationeringssystemet er. Overhovedet synes hele forholdet mig at indeholde sådanne proble-